

[Weikop.]

og i forbindelse dermed påbyde en begrænset mængde varer fremstillet af visse varer. Ligeledes fastsætter priskontrolrådet begrænsning i anvendelsen af arbejds løn, materialeudgifter og materallemængder. Hvis der anvendes mere end af priskontrolrådet fastsat, skal udgiften bæres af producenten — altså er det en meget effektiv produktionsbegrænsning, men også efter min mening en ulovlig produktionsbegrænsning. Når priskontrollen endvidere, som det fremgår ikke af „Pristidende“, men af „Meddelelser fra Prisdirektoratet“, samtidig med at rådet ophæver prisordninger, træffer aftaler, selvom det er frivillige, om kvalitetsmærkning, så overskrider priskontrolrådet efter min opfattelse også klart sin beføjelse. Det er naturligvis også meget uheldigt, at priskontrolrådet i så ringe grad er i stand til at bedømme rækkevidden af sine beføjelser, at det er nødvendigt at føre en sag, således som det for ikke ret længe siden var tilfældet, både for underretten, landsretten og højesteret for at få fastslået, at priskontrolrådet i den pågældende sag er ubeføjet til at give et pålæg. Det er jo kun få, der har kræfter og økonomiske muligheder for at føre en sag for højesteret for at få sin ret.

Priskontrolrådets virksomhed og arbejdsområde må indskrænkes, og dets beføjelser må i loven og bemærkningerne hertil afgrænses og fastlægges på en sådan måde, at selv prismyndighederne kan forstå, hvad meningen er.

Som bevis på, at arbejdsområdet er blevet begrænset, har handelsministeren sagt — venstres ordfører, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, var også inde på det —, at priskontrolrådets medarbejderstab er gået ned fra 408 til kun 231 personer — man er lige ved at udbryde: tænk, kun 231 personer! — og udgifterne til 3 mill. kr. Jeg tror ikke, man kan se så stort på det som den højtærede handelsminister og blot henviser til den nedgang i personaleantallet, der har fundet sted. Nej, handelsministeren skal se på, hvordan udgifterne stillede sig før krigen i forhold til nu. I forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1940 til 31. marts 1941 opførtes priskontrolrådets udgifter til 136 463 kr., og i forslaget for finansåret fra 1. april 1950 til 31. marts 1951 er priskontrolrådets udgifter opført med 3 152 000 kr., altså med en stigning til 23 gange udgifterne før krigen. Der er altså langt igen, før der kan være tale om en virkelig afvikling.

Det er imidlertid ikke alene staten, der

har udgifter ved priskontrollen. Kommunerne må jo afholde udgiften til de lokale prisudvalg. Alene i København koster prisudvalget ca. 350 000 kr. Jeg mener derfor, at prisudvalgene må ophæves, og det kan simpelthen gøres ved, at bestemmelsen i loven om, at handelsministeren kan ned sætte lokale prisudvalg, ophæves. Mon ikke selv De samvirkende Fagforbund vil erkende, at prisudvalgene er overflødige. De samvirkende Fagforbund startede som bekendt i oktober 1948 en tilsyneladende mægtig aktion, der gik ud på, at fællesorganisationen skulle interessere sig for prisfastsættelserne og søge kontakt med de lokale prisudvalg. Såvidt jeg ved, er der ikke kommet noget som helst ud af denne aktion af den simple grund, at der ikke har været noget at klage over, og det er for mig også et bevis på, at prisudvalgene er overflødige.

Det, der efter min opfattelse skal tilstræbes, er at vende tilbage til mere normale forhold og at tilpasse prisloven efter forholdene i dag. Man er jo lige ved at glemme, hvordan forholdene var for 10 år siden, inden krigen, og man glemmer, at det er den bedste prisregulator, når både de handlende og forbrugerne selv må opsøge de billigste og bedste varer, fremfor et reguleringssystem med påkaldelse af myndighederne, hvis man finder, at man har indkøbt ufordelagtigt.

Man har i årenes løb ændret prisloven, lagt til og trukket fra, således at man snart ikke længere kan huske udgangspunktet. Jeg mener derfor, at man skal vende tilbage til den lovgivning, der fandtes i 1939, nemlig prisaftaleloven af 1937 med de tilføjelser, som forholdene i dag tilsiger. Med hensyn til prisreguleringen behøver man kun at indføre den nuværende prislovs § 13, medens alt andet kan skrælles væk. Den nugældende § 13 giver forbrugerne den beskyttelse, de har krav på, nemlig derved, at prismyndighederne, hvis konkurrencen ikke er tilstrækkelig virksom til at sikre en fri prisdannelse, kan indføre maksimalpriser og maksimalavancer efter bestemte retningslinier, og endvidere indeholder § 13 beføjelse til prisstop. At dette må være tilstrækkeligt, støtter jeg i øvrigt på en udmærket artikel, skrevet af den lige så udmærkede prisdirektør Banke, hvori der står, at alle varer, der ikke er underkastet prisbestemmelserne efter § 11 — det er aftaleparagraffen, som bliver bibeholdt — eller efter § 13, umiddelbart betragtes som frie konkurrencevarer. Altså ønsker jeg blot en tilstand lovfæstet, som allerede eksisterer.